

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Martyiny Borovcové a soudců JUDr. Romany Novákové a Mgr. Tomáše Liskovského ve věci žalobce **Atrium Upa Valley s.r.o.**, se sídlem Trutnov, Komenského 821, IČ 27436659, zastoupeného JUDr. Michalem Steckerem, advokátem se sídlem Praha 3 – Žižkov, U Kněžské louky 2622/1, proti žalovanému **NOR a.s.**, se sídlem Trutnov – Horní Předměstí, Lipová 509, IČ 13585312, zastoupenému Mgr. Martinem Lorencem, advokátem se sídlem Praha 13 - Stodůlky, Symfonická 1496/9, o určení neplatnosti výpovědi smlouvy o nájmu nebytových prostor, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 6. 6. 2017, č. j. 9 C 207/2016-182, **t a k t o :**

- I. Rozsudek okresního soudu se **p o t v r z u j e .**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci k rukám jeho zástupce náklady odvolacího řízení ve výši 6.858 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Označeným rozsudkem okresní soud určil, že výpověď smlouvy o nájmu nebytových prostor č. H21/14A uzavřené mezi žalobcem a žalovaným dne 5. 9. 2014, daná žalovaným

žalobci dne 27. 9. 2016, je neplatná (výrok I). Žalovanému uložil nahradit žalobci k rukám jeho advokáta náklady řízení ve výši 38.140 Kč do tří dnů od právní moci (výrok II).

Okresní soud se žalobou věcně zabýval poté, co zjistil, že žaloba o přezkoumání oprávněnosti výpovědi byla podána včas (§ 2314 odst. 1 až 3, § 605, § 607 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále jen „o.z.“). Řešil otázku, zda byl žalovaný oprávněn dát žalobci výpověď z nájmu podle ust. § 2287 o.z. Vyšel ze zjištění, že v průmyslovém areálu nyní ve vlastnictví žalobce bylo historicky zajišťováno závodní stravování pro zaměstnance jednotlivých subjektů, jež zde vyvíjely činnost. Ke dni 30. 9. 2014 došlo k ukončení nájemní smlouvy uzavřené mezi žalobcem jako pronajímatelem a [REDAKCE] jako nájemcem. Současně již od počátku roku 2014 bylo žalobci zřejmé, že se jiné prostory (v 1. nadzemním podlaží budovy [REDAKCE]) uvolní a bude je možno přenechat do užívání novému nájemci, a to za účelem poskytování stravovacích služeb. V březnu 2014 se o záměru žalobce dozvěděl žalovaný. Proběhla jednání mezi účastníky, po nichž nejprve žalobce nabídky žalovaného nevyužil. Poté, co však k uzavření nové nájemní smlouvy s [REDAKCE] nedošlo, oslovil žalobce žalovaného znovu. Dne 5. 9. 2014 uzavřeli účastníci smlouvu o nájmu nebytových prostor, jíž se žalobce zavázal poskytnout žalovanému označené nebytové prostory za účelem poskytování stravovacích služeb a k níž účastníci písemně sjednali tři smluvní dodatky. Předmět nájmu byl žalovanému pronajat na dobu určitou do 31. 12. 2025. Účastníky bylo dohodnuto, že dojde k potřebným stavebním úpravám předmětných prostor.

V řízení bylo prokázáno, že budoucí dispoziční uspořádání a potřebné stavební úpravy fakticky byly věci žalovaného, byt' v souvislosti s tím formálně vystupoval a úpravy financoval žalobce. A dále, že žalobce se žalovaným komunikoval ve věci podmínek, za nichž budou stravovací služby poskytovány. V době zahájení činnosti uzavřel žalovaný samostatné smlouvy o poskytování stravovacích služeb se žalobcem a se společností Tyco Electronics EC, nikoli se společností ZPA Smart Energy. Tyco Electronics EC tuto smlouvu vypověděla dne 25. 7. 2016 bez udání důvodu. Ve vztahu k žalobci smlouvu o stravování vypověděl žalovaný v návaznosti na spornou výpověď nájemní smlouvy.

Okresní soud se poté zabýval tím, zda z uvedených skutkových zjištění lze dovodit, že v době mezi uzavřením nájemní smlouvy (5. 9. 2014) a výpovědí nájemní smlouvy (27. 9. 2016) došlo k takové změně okolností, z nichž strany při vzniku závazku ze smlouvy o nájmu zřejmě vycházely, že po žalovaném jako nájemci nebylo možno rozumně požadovat, aby v nájmu pokračoval (§ 2287 o.z.). Konstatoval, že žalobce své závazky z nájemní smlouvy řádně splnil. Žalovanému přenechal do užívání ke sjednanému účelu nebytové prostory, které byly stavebně upraveny a vybaveny dle požadavků žalovaného ke sjednanému účelu nájmu. Neměl však za prokázané, že by se žalobce při uzavření nájemní smlouvy jakýmkoliv způsobem zavázal zajistit žalovanému konkrétní počty strážníků z řad zaměstnanců firem působících v areálu či že by mu počty strážníků jakkoli garantoval. Ve vztahu ke svým zaměstnancům pak žalobce možnost a podmínky poskytování stravování žalovaným smluvně ošetřil. Jakýkoliv závazek či garanci žalobce nelze dovodit z toho, že v rámci předmluvní fáze účastníci komunikovali též o podmínkách poskytování obědů, ani z toho, že žalobce v areálu informoval o budoucím poskytování stravovacích služeb žalovaného. Dle okresního soudu je logické, že žalobce v rámci předmluvního jednání poskytl žalovanému informace významné pro rozhodnutí žalovaného, zda do smluvního vztahu se žalobcem vůbec vstoupí (tj. informace o počtech zaměstnanců v areálu, o cenách, za které bylo stravování dosud poskytováno). Bylo výlučně na žalovaném, aby si

smluvně upravil podmínky poskytování stravovacích služeb pro zaměstnance jednotlivých subjektů. Se dvěma ze tří významných zaměstnavatelů ostatně žalovaný takovou smlouvu uzavřel. Neuzavření obdobné smlouvy se společností ZPA Smart Energy nemůže jít k tíži žalobce. Jak vyplynulo z výpovědi svědka [REDAKCE], ani ve vztahu k němu žalobce počty strážníků negarantoval a též on řešil podmínky stravování v rámci samostatných smluv s jednotlivými zaměstnavateli. Ve vztahu k žalobci tak dle okresního soudu nelze dovodit, že by přijal jakýkoliv závazek týkající se zajištění dostatečného počtu strážníků. Zavedení stravenek jako formy zaměstnaneckého benefitu nijak neodporuje obecně závazným právním normám a je běžné. Žalovaný jej mohl a měl již v době uzavření nájemní smlouvy se žalobcem předpokládat. Nadto nemohlo zaměstnancům bránit v tom, aby ke stravování nadále využívali služeb jídelny provozované žalovaným. V řízení navíc bylo zjištěno, že již v době působení předešlého poskytovatele stravovacích služeb určitá část strážníků hradila obědy za použití stravenek. Zavedení benefitu ve formě stravenek proto nelze považovat za okolnost, jejíž změna by mohla ve smyslu ust. § 2287 o.z. opravňovat nájemce k výpovědi nájmu. Okresní soud pro nadbytečnost zamítl návrhy na provedení dalších důkazů k důvodům příslušných změn u jednotlivých zaměstnavatelů.

Okresní soud uzavřel, že postup žalobce při uzavírání nájemní smlouvy nemohl bez dalšího vést u žalovaného k „legitimnímu předpokladu“, že jídelna skutečně bude navštěvována stovkami zaměstnanců dalších nájemců žalobce. Žalovaný mohl pouze předpokládat, že jídelna může být jimi navštěvována. Tito zaměstnanci však neměli povinnost stravovací služby poskytované žalovaným využívat. Provozováním stravovacího zařízení ze strany žalovaného došlo pouze k rozšíření možností stravování. Dle okresního soudu by o změně okolností ve smyslu ust. § 2287 o.z. bylo možno uvažovat např. za předpokladu, že by se objektivně zásadním způsobem snížil počet zaměstnanců, kteří v areálu žalobce po dobu trvání nájemního vztahu vykonávali práci a potenciálně se mohli v zařízení provozovaném žalovaným stravovat. Nic takového nebylo tvrzeno ani prokázáno. Sám žalovaný ve výpovědi uvedl, že „zaměstnanci přestali na obědy do naší jídelny docházet“ a připomínky ke kvalitě služeb řešil resp. byl připraven řešit. Tento stav však mohl mít i jiné příčiny, které nelze přičítat k tíži žalobce jako pronajímatele. Dle okresního soudu příčinou mohla být i nespokojenost strážníků se službami poskytovanými žalovaným. Došlo-li přesto ke snížení počtu strážníků, aniž k tomu existovala objektivní příčina, pak ze strany žalovaného nebylo možno situaci řešit výpovědí nájmu. Okresní soud proto dospěl k závěru, že žalovaným použitý výpovědní důvod nebyl naplněn a podané žalobě vyhověl.

Při právní kvalifikaci vztahu mezi účastníky předeslal, že ustanovení o nájmu jsou obsažena v části čtvrté (relativní majetková práva), hlavě II (závazky z právních jednání), oddílu 3 nového občanského zákoníku. Tento oddíl se dělí na 6 pododdílů: obecná ustanovení - § 2201 až § 2234, zvláštní ustanovení o nájmu bytu a nájmu domu - § 2235 až § 2301, zvláštní ustanovení o nájmu prostoru sloužícího podnikání - § 2302 až § 2315, zvláštní ustanovení o podnikatelském pronájmu věcí movitých - § 2316 až § 2320, zvláštní ustanovení o nájmu dopravního prostředku - § 2321 až § 2325 a ubytování - § 2326 až § 2331. Dále vyšel z ustanovení § 2302 odst. 1 o.z., dle něhož se ustanovení tohoto pododdílu vztahují na nájem prostoru nebo místnosti, je-li účelem nájmu provozování podnikatelské činnosti v tomto prostoru nebo v této místnosti a slouží-li pak prostor nebo místnost alespoň převážně podnikání, bez ohledu na to, zda je účel nájmu v nájemní smlouvě vyjádřen (dále jen „prostor sloužící podnikání“). Není-li dále stanoveno jinak, použijí se pro nájem prostoru sloužícího podnikání obecná ustanovení o nájmu.

V dané věci se jednalo o nájem prostoru sloužícího podnikání, přičemž nájem byl sjednán na dobu určitou do 31. 12. 2025 (s možností prodloužení o další 3 roky). Pododdíl 3 - zvláštní ustanovení o nájmu prostoru sloužícího podnikání – obsahuje speciální ustanovení o ukončení nájmu prostoru sloužícího podnikání sjednanému na dobu určitou výpovědí. Konkrétně jde o ust. § 2308 o.z., dle kterého nájem na dobu určitou může nájemce vypovědět i před uplynutím ujednané doby, a) ztratí-li způsobilost k činnosti, k jejímuž výkonu je prostor sloužící podnikání určen, b) přestane-li být najatý prostor z objektivních důvodů způsobilý k výkonu činnosti, k němuž byl určen, a pronajímatel nezajistí nájemci odpovídající náhradní prostor, nebo c) porušuje-li pronajímatel hrubě své povinnosti vůči nájemci. Ustanovení § 2311 o.z. pak zní: Ustanovení o skončení nájmu bytu na dobu určitou se použijí obdobně. Ustanovení o skončení nájmu bytu jsou obsažena v §§ 2285 až 2296. Jedná se přitom o ustanovení upravující skončení nájmu bytu na dobu určitou, skončení nájmu bytu na dobu neurčitou i ustanovení, která nerozlišují, zda se jedná o nájem na dobu určitou či neurčitou.

Výpověď nájemní smlouvy byla žalobci dopisem žalovaného ze dne 27. 9. 2016 dána dle ust. § 2287 o.z., dle něhož nájemce může vypovědět nájem na dobu určitou, změní-li se okolnosti, z nichž strany při vzniku závazku ze smlouvy o nájmu zřejmě vycházely, do té míry, že po nájemci nelze rozumně požadovat, aby v nájmu pokračoval. Okresní soud podrobně zmínil odlišné teoretické názory a z nich plynoucí výkladové pochybnosti o tom, zda lze nájem prostoru sloužícího podnikání uzavřený na dobu určitou vypovědět i podle ustanovení § 2287 o.z. či nikoliv (viz strana 16 a 17 odůvodnění).

Přiklonil se k právnímu názoru prezentovanému v prvním vydání Komentáře k občanskému zákoníku, díl VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055 a 3014) od nakladatelství C.H.Beck, Praha 2014, s. 513, autor Hulmák, M. a kol. Díkce ustanovení § 2311 o.z. je jednoznačná. Gramatickým výkladem tohoto ustanovení lze nepochybně dovodit, že na skončení nájmu prostoru sloužícího podnikání se obdobně použijí ustanovení o skončení nájmu bytu na dobu určitou. Jestliže se pak v ustanovení § 2287 o.z., které je systematicky zařazeno mezi ustanoveními upravujícími skončení nájmu bytu, uvádí, že nájemce může vypovědět nájem na dobu určitou, změní-li se okolnosti, z nichž strany při vzniku závazku ze smlouvy o nájmu zřejmě vycházely, do té míry, že po nájemci nelze rozumně požadovat, aby v nájmu pokračoval, pak lze považovat za logické, že žalovaný legitimně považoval toto ustanovení za použitelné i v rámci posuzovaného právního vztahu mezi účastníky. Okresní soud rovněž považoval za významné, že vymezení výpovědního důvodu obsažené v ust. § 2287 o.z. je obecnější než vymezení výpovědních důvodů v ust. § 2308 o.z. I z toho lze dle jeho názoru dovodit, že úmyslem zákonodárce bylo umožnit použití ustanovení § 2287 i v případech nájmu prostorů sloužících k podnikání sjednaných na dobu určitou.

Proti rozsudku podal odvolání žalovaný. Navrhl jej změnit a žalobu zamítnout. Měl rozsudek za překvapivý a zčásti nepřezkoumatelný, neboť skutkové a právní závěry postrádají přesvědčivou právní argumentaci. Okresní soud v průběhu řízení účastníkům nesdělil svůj právní názor na věc a nepoučil je před rozhodnutím o věci. Podle žalovaného okresní soud nedokázal uchopit podstatu věci, neporozuměl jí. Přesto dle žalovaného byly nejdůležitější důkazy provedeny, avšak chybně zhodnoceny a vyvozen nesprávný právní závěr. Okresní soud nepochopil význam a smysl ust. § 2287 o.z., k němuž dosud neexistuje judikatura. Dle přesvědčení žalovaného došlo na jeho straně k relevantní změně okolností, pro niž je výpověď platná. Při uzavírání nájemní smlouvy žalovaný vycházel jednak z historie a kontinuity

poskytování stravovacích služeb v areálu žalobce, byť v jiné budově. A jednak z předšmluvní rétoriky žalobce, který měl eminentní zájem na provozování zaměstnanecké jídelny v areálu. Žalovaný nemohl obmyslet veškeré alternativy, které při podnikání mohou nastat. Přestože žádné výslovné garance neexistovaly, měl okresní soud zjišťovat, z jakých okolností strany při uzavírání předmětné nájemní smlouvy vycházely a zda se tyto v čase nějak změnilly. Byznys plán provozu zaměstnanecké jídelny byl od počátku primárně zaměřen na strážníky z areálu. Je pravdou, že žalobce negarantoval žalovanému, že mu zajistí určitý počet strážníků. Nicméně projekt zaměstnanecké jídelny byl prezentován a vnímán tak, že se jedná o pokračování úspěšného fungování jídelny. Ačkoli žalovaný se žalobcem formálně uzavřel „obyčejnou nájemní smlouvu“ na volné nebytové prostory, vždy se jednalo o projekt zaměstnanecké jídelny provozované převážně pro zaměstnance firem z areálu. Žalovaný bohužel nedokázal předem odhadnout, že to, co bez problému fungovalo po desítky let předtím, fungovat po roce dalšího provozu přestane. Právě v tom třeba spatřovat změnu okolností, z nichž strany při uzavření nájemní smlouvy vycházely. Ke způsobu předšmluvní komunikace žalovaný předložil elektronické zprávy účastníků, z nichž mj. plyne, že žalobce po žalovaném požadoval stravovací služby a probíhalo neformální výběrové řízení na nového poskytovatele stravování v areálu žalobce. Dále žalovaný upozornil, že obsah výpovědí [redacted] a [redacted] se od obsahu těchto zpráv liší. Z výpovědi svědka [redacted] (bývalý nájemce a provozovatel stravování) pak vyplynulo, že důležitou okolností při jednání o uzavření nové nájemní smlouvy i pro něho bylo, zda jídelnu budou navštěvovat zaměstnanci zejména společností [redacted] a [redacted]. Žalovaný nikdy netvrdil, že zavedení stravenek mělo zaměstnancům bránit nadále využívat poskytovaných stravovacích služeb žalovaného. Nicméně umožnilo jim vybírat si, zda a jakých služeb budou využívat. Sic žalovaný stravenky přijímal, podstata provozování zaměstnanecké jídelny spočívala v tom, že ji budou navštěvovat zaměstnanci zaměstnavatelů, kteří stravenky neposkytují, nýbrž účelově přispívají na stravování zaměstnanců pouze v jídelně žalovaného (model klasického dotovaného zaměstnaneckého závodního stravování). Okresní soud chybně dovodil, že „jen“ z důvodu zavedení stravenek nemohlo dojít ke změně okolností a že došlo pouze k rozšíření možností zaměstnanců. V době uzavření nájemní smlouvy žádná jiná možnost stravování pro většinu dotčených zaměstnanců neexistovala. Za nepochopitelný pokládal žalovaný ten závěr okresního soudu, že o změně okolností ve smyslu ust. § 2287 o.z. by bylo možno uvažovat za předpokladu, že by se objektivně zásadním způsobem snížil počet zaměstnanců, kteří v areálu po dobu trvání nájemního vztahu vykonávali práci a potenciálně se mohli v zařízení provozovaném žalovaným stravovat. Dále též ten závěr, že došlo-li ke snížení počtu strážníků, aniž k tomu existovala objektivní příčina, pak ze strany žalovaného nebylo možno situaci řešit výpovědí nájmu. A za nepodloženou spekulaci měl ten závěr, že důvodem ztráty zájmu zaměstnanců o stravování poskytované žalovaným mohla být i nespokojenost strážníků se službami žalovaného.

Žalobce navrhl rozsudek potvrdit. Okresní soud se poté, co dovodil, že žalovaný mohl dát žalobci platnou výpověď z nájemního vztahu dle § 2287 o.z., podrobně zabýval vztahem mezi účastníky od počátku. Žalovaný přes výzvu okresního soudu nepodpořil žádnými důkazními prostředky svá tvrzení o tom, že účastníci vycházeli z určitých okolností, při jejichž změně v budoucnu by byl nájemce oprávněn k podání výpovědi (tzn. jakási garance naplnění jídelny určitou kapacitou strážníků). Žalobci se uvolnily nebytové prostory, pro něž hledal vhodného nájemce. Prostory původně sloužily k provozování rehabilitace. Podle zadání žalovaného tyto prostory žalobce upravil pro poskytování stravovacích služeb, načež se žalobce zavázal k deseti rokům trvání nájmu. Dle žalobce je cílem žalovaného zneužít ust. § 2287 o.z., neboť není schopen navrhnout konkrétní důkazy pro tvrzení, že obě strany vycházely při uzavírání nájemní

smlouvy z konkrétních obchodních předpokladů. Důvodem podnikatelského neúspěchu žalovaného bylo zavedení objednávkového systému, k němuž měli strávníci výhrady.

Krajský soud po zjištění, že odvolání je přípustné (§ 201 o.s.ř.), obsahuje podstatné náležitosti (§ 205 o.s.ř.), bylo podáno oprávněnou osobou a včas (§§ 201, 204 o.s.ř.), přezkoumal napadený rozsudek i jemu předcházející řízení při nařízeném jednání. Odvolání žalovaného neshledal důvodným.

Okresní soud provedl důkazy v rozsahu potřebném pro právní posouzení věci. Tyto důkazy volně (podle své úvahy) hodnotil (§ 132 o.s.ř.) a výsledky hodnocení důkazů promítl do svých závěrů o skutkovém stavu věci. Učinil tak správná (výše popsaná) skutková zjištění, s nimiž se ztotožňuje i odvolací soud. Pouze pro stručnost zde odkazuje na podrobné, přehledné a srozumitelné odůvodnění prvoinstančního rozsudku. A správným shledává též právní posouzení věci okresním soudem.

K odvolacím námitkám žalovaného lze uvést následující. Okresní soud v odůvodnění vysvětlil, proč další důkazy navrhované žalovaným neprovedl. Podmínkou pro využití práva nájemce na ukončení nájmu uzavřeného na dobu určitou výpovědí dle výše citovaného ustanovení § 2287 o.z. je, aby došlo ke změně okolností, z nichž strany při vzniku závazku ze smlouvy o nájmu zřejmě vycházely, přičemž tato změna musí být výrazná do té míry, že po nájemci nelze rozumně požadovat, aby v nájmu pokračoval (viz již zmíněný komentář C.H.Beck k tomuto ustanovení, strana 455 - 456). Okresní soud zcela správně vyhodnotil změnu okolností, které zde existovaly v době vzniku závazku ze smlouvy. V tomto směru provedl veškeré potřebné důkazy a v jeho procesním postupu v průběhu řízení, jak se podává z obsahu spisu, odvolací soud neshledal žádné pochybení. Žalovaný při uzavření nájemní smlouvy k prostorám upraveným na základě jeho požadavků počáteční investicí žalobce předpokládal, že jídelna bude po celou dobu trvání nájemního vztahu navštěvována stovkami zaměstnanců z areálu, jakož i veřejností, takže provozování stravovacích služeb v pronajatých prostorách žalobce po sjednanou dobu nájmu deset let pro něho bude rentabilní. Změnu okolností dle podané výpovědi spatřoval v tom, že dva zaměstnavatelé s ním ukončili smlouvy o závodním stravování a nabídli svým zaměstnancům stravenky a ti pak přestali na obědy do jídelny docházet. Upravené prostory již nemají pro žalovaného žádné další efektivní využití, jídelna je po většinu času prázdná. Žalobce před uzavřením nájemní smlouvy poskytl žalovanému různé potřebné informace, avšak negarantoval mu počty strávníků. Na žalovaném bylo uvážit podnikatelské riziko sjednaného nájmu a výnosnost jídelny do budoucna se zřetelem k nejistému počtu strávníků. Samotné vydání stravenek některým zaměstnancům v areálu nelze pokládat za změnu okolností, z nichž strany při uzavření této nájemní smlouvy vycházely.

Z uvedených důvodů krajský soud prvoinstanční rozsudek jakožto věcně zcela správný potvrdil, a to včetně závislého nákladového výroku, který je rovněž v souladu se zákonem (§ 219 o.s.ř.).

Podle ust. § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o.s.ř. náleží procesně úspěšnému žalobci náhrada účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení. Ty sestávají ze dvou úkonů právní služby po 2.500 Kč, dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč, cestovného vlakem a městskou hromadnou dopravou v celkové výši 448 Kč a náhrady za promeškaný čas v rozsahu osm půlhodin po 100 Kč (§ 9 odst. 3, § 11 odst. 1 písm. g/, k/, § 13 odst. 1, 3, § 14 odst. 1 písm. a/, odst. 3 vyhl.

č. 177/1996 Sb. v platném znění). Celkem tak činí výše náhrady 6.858 Kč (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.). Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím Okresního soudu v Trutnově k Nejvyššímu soudu v Brně.

V Hradci Králové dne 12. prosince 2017

Mgr. Martina BOROVCOVÁ v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

